

Toen ik het weeshuis van Abdi Kasih bezocht inmiddels alweer een paar jaren geleden, werd ik geraakt door de kracht van lokale betrokkenheid en expertise. Het was een verademing om te zien hoe deze kleine organisatie, gedreven door lokale kennis en inzet, op een effectieve manier inspeelde op de behoeften van de kinderen en de gemeenschap.

Wat me meteen opviel, was de warmte van de lokale vrijwilligers die de kracht van het project vormden. Ze kenden de kinderen persoonlijk en begrepen de uitdagingen waar de gemeenschap mee te maken had. Hierdoor waren de activiteiten niet alleen voor zover mogelijk educatief en verrijkend, maar ook afgestemd op de specifieke behoeften van de kinderen.

In vergelijking met grootschalige internationale projecten werd de kracht van Abdi Kasih nog duidelijker. Waar grote projecten soms vastlopen door een gebrek aan lokale kennis en betrokkenheid, bloeide Abdi Kasih juist op door de band met de gemeenschap. Het project is veerkrachtig en moet daarom op de lange termijn kunnen voortbestaan omdat het diep geworteld is in de lokale cultuur en behoeften.

Dit bezoek benadrukte voor mij het belang van kleinschalige, lokaal geleide initiatieven in de ontwikkelingssector. Door te investeren in lokale krachten en kennis, kan duurzame verandering wellicht teweeg worden gebracht.

Met een mix van nieuwsgierigheid en bewondering betrad ik toentertijd het weeshuis van Abdi Kasih. Bij mijn aankomst reikte mijn kennis van het Bahasa Indonesia niet veel verder dan de namen van de gerechten die op tafel zouden kunnen verschijnen. Toch werd ik hartelijk verwelkomd. In het weeshuis van Abdi Kasih ontdekte ik een nieuwe manier van observeren en leren, gedreven door wederzijdse uitwisseling. Elke dag werd gekenmerkt door de levendige energie van de kinderen, die samen speelden, leerden en genoten van de gezamenlijke maaltijden. Het delen van vertalingen van eten in het Nederlands en Engels bracht niet alleen hilariteit, maar ook een gevoel van verbondenheid en vriendschap tussen ons tot stand.

Mijn bezoek was gevuld met gesprekken en interacties met de kinderen, zoals Robbie, wiens vrolijkheid de kamer vulde met energie. Onze gesprekken, hoewel vaak beperkt tot eten en alledaagse observaties, en aanstekelijke enthousiasme waren een herinnering aan de kracht van menselijke connecties. Zorgzame leerkrachten en verzorgers droegen hieraan bij door zich in te zetten voor een veilige sfeer en acceptatie voor iedereen.